

[Jønson.]

I en Situation som den, vi nu lever i, vilde jeg nærmest ønske, at vi kunde kalde hele det lille Land for een Familie; en Familie skal der i alt Fald en Fader til, og dér synes jeg, at vi i den højtærede Statsminister har en fortrinlig Fader for os alle — han har kun Grund til at beklage sig over sine Børn, der har vist Meninger, som var forskellige fra hans. Nu vil jeg f. Eks. tage et Medlem af denne Familie som Hr. Christmas Møller. Han har jo den Idé, som jeg ikke har, at de, der har det godt, de, der har Penge, Kapitaler, skal have mere. Det staar, saa vidt jeg husker, et eller andet Sted i Bibelen, at de, der har meget, skal mere gives, men det er den Slags, som slet ikke kan lade sig gøre i vore Tider. Det var en Politik, man kunde føre i gamle Dage, da de, der havde Magten, ogsaa havde Kapitalen. Skomager, bliv ved din Læst — det var jo den Gang en meget gængs Betragtning. Det duer ikke mere! Nu begynder Skomagerne og alle andre at ville tale med, og saa maa man naturligvis se at komme bort fra den gamle Teori. Lige kontra staar et æret Medlem som Aksel Larsen. Han har foreslaaet pludselig at tage 400 Mill. Kr., tror jeg, det var, fra Kapitalen, og vi er vel ganske klar over, at det er uigennemførligt med de Tanker, som Befolkningen her i Landet har i Øjeblikket. Det er altsaa et lige saa galt Standpunkt som det, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har, der er intet af disse to Standpunkter, der duer i vore Tider. (*Christmas Møller*: Aksel Larsens Standpunkt er jo Deres eget Partis). Det ærede Medlem kan jo faa Ordet bagefter. Det ærede Medlem staar paa denne Talerstol 2—3 Gange om Dagen, saa jeg synes nok, at jeg en Gang imellem kan faa Lov til at udtale mig.

Spørgsmaalet er dette: Hvad skal vi gøre for at faa Forholdene ændret saaledes, at vore Medmennesker kan føre en nogenlunde taalelig Tilværelse? Vi lever jo dog i et Land, hvor der er nok af alting. Der er ingen Mangel paa Fødevarer, tværtimod producerer vi jo saa meget, at vi vist ikke selv kan overkomme at fortære mere end en Snes Procent deraf, Resten maa vi se at faa afsat til andre Lande, men de andre Lande lukker efterhaanden fuldstændig af for vore Varer. Huse og alt, hvad vi har Brug for, kan vi selv fremstille, det kommer bare an paa, at vi herinde lægger det saaledes til Rette, at der kan gennemføres noget, der er godt. Nu befinder vi os i den mærkelige Stilling, hvad vi jo aldrig har gjort før, at vi staar med et vældigt Antal arbejdsløse,

Mennesker, der Aar ud og Aar ind ikke kan faa noget at bestille.

Jeg kender Hundreder af unge Mennesker, som har lært et Fag, men som, saa snart Læretiden er sluttet, er blevet kastet ud i Arbejdsløshed, og selv om man har været i Lære 4—5 Aar, er det givet, at naar man det ene Aar efter det andet skal gaa og drive, glemmer man, hvad man har lært. Det er et sørgeligt Syn at se disse Mennesker, de bliver efterhaanden fuldstændig demoraliserede, og jeg vil henstille til alle Partier her i Salen at tænke nøje over dette Forhold. Vi ofrer jo Million paa Million paa Ungdommens Opdragelse, men hvad kan det dog nytte, naar vi samtidig gør alt, hvad vi kan, for at ødelægge Ungdommen! Den industrielle Udvikling, vi har haft i de senere Aar, har medført, at Arbejdet faktisk nu udføres automatisk af Maskiner. Kvinder i Tusindvis er kommet ind i Arbejdet, unge Mennesker fra 14 til 18 Aars Alderen arbejder paa Fabrikkerne, og naar de har naaet det 18de Aar, skal de have en højere Løn, men saa faar de deres Afsked og kan altsaa være arbejdsløse for Fremtiden. Derfor drejer det sig for mig ikke om Understøttelse alene; det, der er det afgørende for mig, er, at der skaffes Beskæftigelse. Det ærede Medlem Hr. J. Chr. Jensen omtalte i Fredags en Sag af meget stor Betydning, idet han paaviste, hvilke vældige Procenter Grossisterne i vor Byggeindustri tager. Hvis det samme er Tilfældet i andre Virksomheder — og det tvivler jeg ikke om —, forekommer det mig, at vi er nødt til at tage hele denne Udvikling under Overvejelse. Der er i Dag 85 000—86 000 Mennesker, som gerne vil have noget at bestille, men som ikke kan faa det. Kan vi være det bekendt?

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller omtalte nogen Statistik fra forskellige Lande og kom til det Resultat, at det var i Grunden ikke den Lovgivning, vi havde gennemført i forrige Rigsdagssamling, der havde medført en Indskrænkning af Arbejdsløsheden her i Landet. Han omtalte, at Tyskland var gaaet ned med 6,6 pCt., og at vi var gaaet ned med saadan noget som 8 pCt. Ja, hvis Tyskerne regner de mange Tusinde, der sidder i Koncentrationslejre, og de 200 000 eller deromkring, som de har puttet i de brune Frakker, og som antagelig lønnes af Statskassen, med til dem, der har faaet Arbejde, saa kan man jo nok komme ned med Procenten. Men vi her i Landet havde, hvis ikke disse Love var blevet vedtaget, absolut haft en langt, langt større Arbejdsløshed end den, vi har haft i Sommer og i Efteraaret. Men hvad nu? Ja, der lyder jo